

A Földre pereg

(Sziveri János – innen- s túliratok)

*elődbe járulnék akár de nem tudlak még
egészen megnevezni hangod mintha hersegne
vagy csak a gyertya krémje
valakit elszólítottak belőlem*

mint dühödten penészes meggymagot
köpöm a szavakat varangy nyelvem égbe dőf
nem maradok velük adósul testvér
nyálamnak heve dúsul old köt terpesze a világ
izzó herpesze ébren álmodó vakond
háború a tél borzas szél vet mederbe partnak
súlyos bástyáid tovább nem altatnak
vaskos homlokom talpaddal perbe kél

szép kedvem elvetél lelke fényedben
pácolódva vonszolom testem árnyam szép
kedvem pokolra száll nem tör csendet nem
bontja szárnyát fénymadár az éter csillámfátylain
bánatom kétszázhusz méter ringat a pokol
regimentje csigga tna ördög délceg öreganya
de itt is csak saját dallamra pörgök keringőm
álmodók szívárványörvény ébredése kulcsom a
fényes kulcsom mennyek érverése
nyomán a minőszből kinyit tág kaput utat széleset
a szobámba vezet száll a füst és ébred a mennyezet
szóra szó és lehelve nem köpve már a szó a
szóról az eljövő strófára rátalál

*és dül a dal feldül
fordul a tömeg
szervezeti fantom
agy lendkereke
lehet-e kegyvesztett a vezérürü
röpköd az ürü
lék
mint szoba-konyhában a legyek
legyek kedved mámorában fittyet
hányva rímre fokra évrre
rácsücsülök az isten tenyerére lábam
víg kedvem ormáról lengetem
sírnak értem poklok sír értem a
a világegyetem egyedem begyedem
édesen savanyún sósan szeretem e
versben az élet olcsó kenyerét görcsben
falom héját csendben áldozom a belét
mielőtt ugrok lepókhálózom -porolom
isten tenyerét kéjben ázom nem fázom
bundám enyhíti a poklok hidegét*

*didereg a versem ha napfény süt
mására
örökkön együtt keringő istentársára
ha eláraszt a ragyogás
afféle prófétikus férfigagyogás
ébreszt holdat nővért szeretőt
éleszt holtat tesz holtá ébren
lustán a fenyéren heverőt*

*romlik az érték
és értékítélet mértékegységet bont
s asztalt a báli
gyársereg
s mint ki fejében hordja végbelét
döfödi az ég
a föld ölét össze-szét föl-le
nyakig szarban
napszarban
a tárgyak*

elfutok de bevárlak
együtt mérjük be a világnak végbelét
üdvünk a tét vajon a marson kávét
adnak-e s vajh a tritónon melyik ma a
naposabb félteke
rágyújtok rágyújtok
gondom s bánatom bőven kicifrázva
de rázza szép kedvem szoknyáját
mégis önfeledten rázza orrom
előtt tárva kheirónnak háza nem
csípi a dér nem morzsolja földpoklokknak
feneketlen láza

pofázik a gyomorszáj
ennyi csak az emlék
cseppek csöpögnek egyenest az érbe
tápvizet kapok vérért cserébe
tekintetem mint padlón a szappan
odafagyott oly mozdulatlan
sört adok testvér sört rímért cserébe
hagyjuk a verset mára a fenébe
bestiák sora sűrög-forog
egyikük hörög másikuk morog
farkát morzsolva réved a sátán
szórzete felmered a hátán
ringat a mélyben a pokolsereg
lelkemnek gyöngye a földre perog

A sárga Lótusz ébredése

*El ti homályos
boltívek innen!
Jöjjön a kéklő,
szálljon a fénylő
éter ide!*

(Fm – Em)

Csöndből. Éjszakából.

A riasztó Semmit kutató, örökkön hulló Elme útjában Erősz tücskei legelésznek – első Kép. Belülről gubójába elsőt harap az aranyhernyó. Mindeneket bekebelező, éjhajú szeretőm a Khaosz köldökében: vinnyogva tekergő magmacsírák a sötét kő rejtekén kitörésre tátogó csillámcsőrökkel a kráter cserépfalát csepegtetik egyre, vakolják megtestesülésig üvöltő önvágyukban. Angyalkörmök szikráznak pimaszul aprócska istenek tomporán, minden körbefordul és eltűnik önmagában. Belégzés. Lótusz bimbó dombhasadékán egy kortynyi kárhozat besurran. Négy irányba kiterjedsz, négyszeresen elhervadsz, Éjsötét. Elkopsz, magamra hagysz, létbe taszítasz négyszeresen. Négyszeresen elsiratlak. Sziklák nyújtóznak máris egymás felé, felkaristol a kín. Hiányod a várt válasz hiánya. Nyelvem rőfös kötél húzza, zúgni kezd a Kozmosz szobacsendje: AUMMM.

Csaholó ebek szántják fel szájtátva, csontcsattogva a márványsúlyos aranyezet, a Világ megborzong, nyújtózik, jólesőn ásít, majd álomköntösét lehajítván arcod fénytükrében megmosdik; mielőtt még rohanó miriád szolgák, csillagszemű nászlidércek ajtaján dörömbölve bebocsátásért nem kiáltanának ujjongva: csoda a Fény és a Hajnal. Tekergő verandakín, a gyönyör előszobája. Éjhajú szeretőm a tölgyfa mögül mosolyog, miközben az úrazúr még csak most növeszti zsenge körmét és fogát. Egek és Földek közt a hajszálgyökerek széjjelszakadoznak, Uruk táncol, mámorában nem tekintve talpa alatt a parányra, a még képlékeny Lélekre – második Kép. Testembe lépek mint kitaposatlan bakancsba, fájdalmam számos, gondom s bánatom gazdagon kicifrázva. Magára hagyott csecsemő a folyóparton, zuhogó sakálkönyvekben ázva. A lovak kirepülnek, a kárpit felhasad.

Túlexponált létvászon, zsákutca a demiurgosz farzsebében, vakbél a lét hasfalán, ÉLET, te, repedezett sivatag. Mámor. Felettem zokogva maszturbál Ámor. Erszényes angyalpatkány fonnyadt placentája a platón: *valami* megszületett, valami öntudatra lépett, alattomban színek kelnek életre, szagok, ízek, hangok, érintések; a Fény nemzőszervét óvatlanul az Árnyék keblei közé dörgöli, miközben az még szüzességről álmodik szendén szunyókálva a Semmi vánkosán. Pokoli élvezet, édeni kín – előtted, testvér, csak e kettő a szín: harmadik Kép. A Háromszorosan Bölcs minden imái és a furfangos Szfinx összes rejtvényei sem teszik már termékennyé ezt a repedezett sivatagot. Románc a pusztában: a kitzsízítottak és letaszítottak angyalpihemannában botorkálva a fényes boldogságot egy

szépen kikövezett ösvényen lassanként elérik. Hiába csípőficam, hiába keresztakrobatika. Amint fent, úgy alant. Minden elvakít. Halvány hóesés, hol vagy most?

Párkák. Csak szövök szemérmetlenül szövetét a tündöklő rothadásnak; bársonyfűggönyök mögül kígyók tekerednek elő. Szeplőtelen fogantatásod folyama sodrán a lét hálójába vetettek, párkarácsok mögé, fényes orcádat az élet kavicsa csontig felhorzsolja. Okos fejed a rettenet sisakja alatt roskad, térdre rogyó isteneket látsz a halásor nyirkos folyosóján elhervadni. És reggel lett és este lett: negyedik Kép. Az enyészeté. Tiszta színek, a hang az éterben lassanként tovafut. Bíborban és bársonyban az Idő s a Tér. Az Univerzum a Halál óramutatója; másodpercre pontos. Elfut a szolga, s a vándor hazatér.

A Kozmosz szobacsendjének. A szikrák örököseinek, a fénycsírák kertészeinek. Intelem. Intelem az észnek, az egyre csak hulló s vaksin hunyorgó elmének. Ha látsz még parányit, láthatod: néked szól az Ének. S míg énekel a Lélek, az Úrben csak a csönd: lét szárnya bent se künn nem hallatik. Leld inkább örömöd e burjánzásban, sárkányszárnyú létbagzásban, mintsem pokolnak légy angyal, mennyeknek meg buja ördög – ki, ha célba ér, menten elaltatik. Ötödik Kép – hetedik lap. Megpihensz, megnyugszol, mert érzed: a keleti horizonton menthetetlenül életre kél a Nap. (Bár csupán gyertyalángnyi csak.)

Kilégzés.

Lábon járó könyvtár, installáció, Családban Marad 2., Magma, Sepsiszentgyörgy, 2013.

A nagypapa tizenegyezer kötetes könyvtárának méretarányos feldolgozása – így vándorolhat el az információ.

